

РЕШЕНИЕ

№ 13061

гр. София, 26.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 27.06.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11763** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините (ЗОДОВ).

Образувано е по предявени кумулативно съединени искове от Д. Г. Р., ЕГН [ЕГН], чрез адвокат М. Д. от САК, иск с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ срещу Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди, настъпили в резултат на АУАН № 429868/08.12.2018 г. и издаденото въз основа на него незаконосъобразно наказателно постановление /НП/ №18-4332-025382/19.12.2018г., отменено с влязло в сила решение, както следва:

- Имуществени вреди в размер на 15 000.00 лв. за наем на паркомъсто за периода 18.12.2018 г.-18.12.2023 г.;
- Имуществени вреди в размер на 5 000.00 лв. за увреда и загуба на пазарна стойност на МПС;
- Неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, водене на дела, обикаляне на администрации, лишаване от възможността за използване на МПС, нарушаване на ритъма на живот, ограничаване на правота на свободно придвижване, необосновани проверки с дрегер и др.

В исквата молба и уточнението на същата /л.32/ се сочи, че на 08.12.2018 г., около 03:20 ч. сутринта, в [населено място], докато шофирала личния си автомобил марка

„Мазда“, с рег. [рег.номер на МПС], ищцата била спряна от полицейски органи за извършване на проверка. След извършената проверка, полицейските органи издали АУАН № 429868/08.12.2018 г., въз основа на който, на 19.12.2018 г. било издадено НП №18-4332-025382/19.12.2018г. с наложени кумулативно следните наказания: „глоба“ в размер на 2000.00 лева, „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца за нарушение на чл.174, ал.3 ЗДвП, като съгласно чл.3, ал.1, вр. с чл.4, ал.1, т.3 от Наредба ІЗ-2539/17.12.2012 г. било постановено и отнемане на 12 контролни точки с лед влизане в сила на наказателното постановление. Твърди се, че на 17.12.2018 г., ищцата получила обаждане от Центъра за градска мобилност /ЦГМ/, с което била уведомена, че следва да премести автомобила си, тъй като няма право да държи deregистриран автомобил на място за локално платено паркиране, независимо че колата разполагала с платен годишен винетен стикер, валиден до 19.04.2019 г. Въз основа на горните твърдения се поддържа, че ищцата била принудена да сключи договор за наем на паркомясто със своя позната, поемайки разходите за репатрак за преместването на автомобила до платения паркинг. От така изложените обстоятелства се твърди, че за ищцата настъпили имуществени вреди в размер на 15 000.00 лева, представляващи заплатен наем за паркомясто, съгласно сключен договор от 18.12.2018 г. за срок от 18.12.2018 г. до 18.12.2023 г. при месечна вноска в размер на 250.00 лева. На следващо място се твърди, че вследствие на не използването на автомобила, същият е претърпял увреди и се понижила пазарната му стойност, които имуществени вреди оценява в размер на 5000.00 лева. С исковата молба се претендират и неимуществени вреди в размер на 5000.00 лв. за периода от 08.12.2018 г. до 18.12.2020 г., настъпили вследствие на невъзможността на ищцата да шофира, в резултата на незаконосъобразното НП, изразяващи се в стрес, водене на дела, обикаляне на администрации, лишаване от възможността за използване на МПС, нарушаване на ритъма на живот, ограничаване на правота на свободно придвижване, необосновани проверки с дрегер и др.

В съдебно заседание, ищцата чрез процесуалния си представител адв. Д., поддържа предявените икове, съгласно представените доказателства и извършената експертиза. Представя писмени бележки по съществуването на спора. Претендира разноски в размер на 10.00 лв. за платена държавна такса; 3350.00 лв. за адвокатски хонорар, съгласно представения договор за правна защита и съдействие, 307.89 лв. за платен депозит за вещо лице и 5.00 лв. за съдебно удостоверение, издадено от съда.

Ответната страна – Столична дирекция на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител юрк. Г., моли съда да отхвърли така депозираната искова молба като неоснователна. Счита, че не са налице предвидените в чл. 1, ал. 1 предпоставки за ангажиране на отговорност на СДВР. Представя подробни писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражения за прекомерност като се базира на Решение по дело № С-438/2022 г. на СЕС.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на предявените икове. Счита, че по отношение на т. 2 от исковата молба - претенцията за вреди по автомобила, същата е доказана до размера на експертизата.

Административен съд София град, І отделение, 21-ви състав, като взе предвид изложените от страните становища и доводите на ищеца и извърши съвкупна преценка на доказателствата, намира за установено следното от фактическа страна:

С акт за установяване на административно нарушение № 429868/08.12.2018 г. /л.28/, съставен от Р. А. Г. – мл. автоконтрольор при ОПП-СДВР и в присъствието на

свидетелите М. Н. М. и Л. И. Г. е констатирано, че на 08.12.2018 г. около 03:20 ч. в [населено място], на [улица], с посока на движението от [улица] към [улица], Д. Г. Р. управлява собствения си лек автомобил марка „Мазда“, рег. [рег.номер на МПС], като при извършената проверка срещу № 23 отказала да бъде изпробвана от правоохранителните органи за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер“ 7410+ с номер 0090, с което нарушила разпоредбата на чл.174, ал.3 от ЗДвП. Във връзка с констатираното нарушение, в АУАН е посочено, че са иззети като доказателства СУМПС №[ЕИК], КТ № [ЕГН], СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. регистрационни табели на автомобила [рег.номер на МПС]. Видно от отбелязването в долната част на АУАН, същият е връчен на ищцата на същата дата срещу подпис.

Въз основа на издадения АУАН е издадена заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП № 7869/08.12.2018 г. /л.27/, с която на осн. чл.172, ал.2, т.3 от ЗДвП на ищцата са отнети описаните в АУАН документи и регистрационни табели на автомобила. Видно от отбелязването върху заповедта, същата е връчена на ищцата в деня на издаването ѝ срещу подпис. Заповедта е потвърдена с решение № 5032/29.09.2020 г. по адм. дело № 440/2019 г. по описа на АССГ, Трето отделение, 3б състав, влязло в сила на същата дата /л.38/.

От представените по делото доказателства се установява, че въз основа на АУАН № 429868/08.12.2018 г. е издадено НП №18-4332-025382/19.12.2018 г. от К. Д. Д. – началник сектор при ОПП-СДВР, с което на осн. чл.174, ал.3 от ЗДвП, на Д. Г. Р., ЕГН [ЕГН], са наложени кумулативно следните административни наказания: „глоба“ в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца, като на осн. чл.3, ал.1 във вр. с чл.4, ал.1, т.3 от Наредба I 3-2539/17.12.2012 г. е постановено отнемането на 12 контролни точки след влизане в сила на НП. Между страните не е спорно, а и от представените по делото доказателства се установява, че НП е връчено лично на Р. на 01.04.2021 г.

С решение от 18.04.2022 г., постановено по НАХД № 5683/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 106 състав, е отменено изцяло НП №18-4332-025382/19.12.2018 г., издадено от началник сектор при ОПП-СДВР. Съдебното решение е влязло в сила на 26.05.2022 г.

В писмо, изх. № 14305 от 06.12.2023 г. от заместник –директора на дирекция „Паркиране и мобилност“ /л.7/ е посочено, че за имот, находящ се в [населено място], [улица], на Д. Р. е предоставено място за локално паркиране на ППС с рег. [рег.номер на МПС], заменено с ППС С. за периода от 20.04.2018 г. до 20.04.2019 г.

По делото е представен договор от 18.12.2018 г. /л.12/, сключен в [населено място] между М. С. Д., ЕГН [ЕГН], в качеството ѝ на „наемодател“ и Д. Г. Р., ЕГН [ЕГН], в качеството ѝ на „наемател“ за предоставяне на паркомясто на адрес [населено място], [улица] за съхранение на автомобил марка „Мазда“, рег. [рег.номер на МПС], за срок от 2 години и месечна наемна цена в размер на 250.00 лева, дължима в края на договорения период.

С Анекс към договор за наем, съставен на 15.12.2021 г. /л.14/, „договорът от 20.12.2018 г.“ е удължен за още две години.

По делото е представена онлайн комуникация, осъществена с имейли между лицата М. и Д. Р., проведена в периода от 01.12.2023 г. – 08.12.2023 г., видно от която двете са се уговорили за плащането на дължима наемна цена за паркомясто в общ размер на 15 000.00 лева /от л.15-18/.

Видно от вносна бележка, издадена от „Банка ДСК“ АД на 07.12.2023 г. /л.19/, на

същата дата Д. Г. Р. е направила паричен превод в полза на М. С. Д. в размер на 15 000.00 лева с посочено основание „плащане по дог. за наем 18.12.2018 г.“.

В писмо, изх. № 3672/08.04.2024 г. /л.63/, издадено от директора на дирекция „Паркиране и мобилност“ за целите на настоящото производство, е посочено, че дружеството няма практика да търси по телефона собствениците на автомобили със заплатен винетен стикер за локално паркиране с цел преместване на автомобила при изпълнение на задълженията си по чл.121 от Наредбата за организация на движението на територията на Столична община във вр. с чл.98, ал.2 от ЗДвП и чл.46 от Наредбата.

По делото е допусната и приета като неоспорена от страните съдебно-оценителна експертиза /л.76/. Съгласно заключението на вещото лице А. В., приблизителната стойност за връщане на автомобила в годно техническо състояние е в размер на 1062.42 лева, като в това число са включени разходите за репатрак, смяна на масло, маслен филтър, спирачна течност, монтьорски труд, акумулатор, разноски за ГТП, ГО, регистрация в КАТ, след спиране от движение на същия за периода от 08.12.2018 г. до 02.06.2024 г. или 5 години, 5 месеца и 27 дни.

При изслушване в съдебно заседание, вещото лице посочва, че спирането от движение на автомобила не пречатства възможността за поддръжка на същия, но поради необходимостта от прегледа му в сервиз, следва да се осигури репатрак. Вещото лице заявява също, че пазарната стойност на автомобила би се намалила във всички случаи, независимо от престоя му на едно място.

По делото са изслушани показанията Е. С. Б. –приятелка на ищцата.

Разпитана, свидетелката заяви, че познава ищцата от 10 г. Споделя, че си спомня за случката, когато спрели колата на Р. от движение през зимата на 2018 г. Спомня си, че тази случка много ги потресла, защото ищцата била човек, който е страшно точен и организиран и си върши работата основно с кола, поради което се чувствала „все едно са й отрязали ръцете“. Спомня си, че Р. не можела да шофира около година и половина, което обстоятелство за нея било страшен стрес. Споделя, че приятелите на ищцата се опитвали да ѝ помогнат, когато имала дела извън С. и се комбинирали. Твърди, че този период бил много тежък за нея. Спомня си, че нямало нещо, което да я успокои и да я върне в нормалния ритъм на живот. Споделя, че ищцата има и родители в П., които са възрастни и разчитат на нея, поради което се налагало много често и до там да пътуват заедно, за да ѝ помогнат по някакъв начин в този период. Твърди, че последните години от този стрес ищцата напълняла с 10 кг. и търсела някакви медицински причини, но в крайна се оказало, че трябва да се успокои, защото изпитвала затруднения да жонглира с толкова неща. Споделя, че ищцата не познавала градския транспорт, защото изцяло шофирала. Твърди, че не познава човек, който да е свързан с колата си по този начин. Споделя, че знае за професията, която упражнява ищцата – адвокат, който се занимава с търговски дела, като голяма част от тях били извън С., поради което работата ѝ била пряко засегната. Спомня си, че след случката с проверката от органите на реда, ищцата била бясна от факта, че неправомерно се е случило това нещо. Споделя, че е запозна, че е имало несправедливост и твърди, че знае, че в документа, който бил написан имало дори лъжа. Заявява, че знае, че ищцата е спечелила делото, но не знаела с какви мотиви. Уточнява, че ищцата живее в С., в центъра. Твърди, че не знае дали след тази случка, ищцата си е купила друга кола, но знае, че в момента ищцата шофира. Уточнява, че знае, че Р. има един автомобил, който кара, но твърди, че не са си говорели дали е неин. Заявява, че

ищцата шофира автомобил от година и половина, а когато била без кола, твърди, че тя лично ѝ помагала за някои пътувания извън [населено място]. Споделя, че основно пътували до [населено място], за да види родителите си, защото са по-възрастни и имали нужда от лекарства.

Съдът кредитира свидетелските показания като ясни и непротиворечиви като по тяхната относимост към правния спор ще се произнесе с мотивите си.

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав направи следните правни изводи:

Предявеният иск е допустим, като предявен от лице, претендиращо имуществени и неимуществени вреди в резултат на отменено като незаконосъобразно наказателно постановление.

Искът е предявен срещу юридическото лице – Столична дирекция на вътрешните работи, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт са причинени вредите, съобразно разпоредбата на чл. 205 от АПК.

Съгласно чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. При празноти субсидиарно се прилагат правилата на ЗОДОВ (чл. 203, ал. 2 АПК).

Отговорността на държавата или общините по чл. 1 от ЗОДОВ обхваща кумулативното наличие на всички елементи от фактическия ѝ състав, а именно: вреда - имуществена или неимуществена; незаконосъобразен акт - действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата или общината, при или по повод изпълнението на административна дейност; пряка и непосредствена причинна връзка между незаконосъобразния акт, действието или бездействието и настъпилата вреда.

Разгледани по същество исковите се явяват неоснователни.

По делото е безспорно установено, че е налице незаконосъобразен акт – НП № 18-4332-025382/19.12.2018 г. от К. Д. Д. – началник сектор при ОПП-СДВР, отменен с решение от 18.04.2022 г., постановено по НАХД № 5683/2021 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 106 състав, влязло в сила на 26.05.2022 г., поради което е налице първият елемент от фактическия състав на чл.1 от ЗОДОВ.

По отношение на втория елемент - вредите, ищцата претендира имуществени вреди в размер на 15 000.00 лв. за наем на паркомясто за периода 18.12.2018 г.-18.12.2023 г.; имуществени вреди в размер на 5 000.00 лв. за увреда и загуба на пазарна стойност на МПС и неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, водене на дела, обикаляне на администрации, лишаване от възможността за използване на МПС, нарушаване на ритъма на живот, ограничаване на правота на свободно придвижване, необосновани проверки с дрегер и др., като счита, че така описаните вреди са в пряка причинно-следствена връзка с отмененото НП.

- По исковата претенция за обезщетение в размер на 15 000.00 лв., за които се твърди, че са платени за наем на паркомясто, съдът счита същата за недоказана, независимо от представения по делото платежен документ. Видно от представения договор, сключен между ищцата и лицето М. С. Д., същият е с дата 18.12.2018 г. и е сключен за срок от две години с отбелязване, че в края на срока следва да се направи плащане на дължимите наемни задължения наведнъж. Следователно, на 18.12.2020 г., ищцата е следвало да преведе на наемодателката сума в размер на 6000.00 лева, каквото плащане не се твърди, нито са представени доказателства, кореспондиращи с така уговорените договорни отношения. В подкрепа на твърдението си за истинността

на сключения договор за наем и неговите параметри, ищцата е представила по делото Анекс, който въпреки, че се твърди, че е създаден с цел удължаване на договора от 18.12.2018 г., е сключен една година след прекратяване на действието на първия договор, а именно на 15.12.2021 г. и освен това в Анекса е посочено, че с него се удължава срокът на „договора от 20.12.2018 г.“, какъвто договор /от датата 20-ти не е предмет на твърдените отношения и не е представен по делото, за да може съдът да направи преценка за неговата относимост/. С горните аргументи, съдът приема исковата претенция за имуществени вреди в размер на 15 000 лева за недоказана.

- По отношение на иска за обезщетение на имуществени вреди в размер на 5 000.00 лв., претърпени от увреждането и намалената пазарна стойност на процесното МПС за периода, в който същото е било извън движение, а именно: в твърдения период от 08.12.2018 г. до 02.06.2024 г., съдът счита същият за недоказан по основание и размер. На първо място, автомобилът е спрял от движение със заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП № 7869/08.12.2018 г. /л.27/, с която на осн. чл.172, ал.2, т.3 от ЗДвП са наложени принудителни мерки със срок на действие не повече от 18 месеца, следователно правното основание за спиране от движение на процесното МПС е било валидно до 08.06.2020 г., поради което претенцията след тази дата е неоснователна. Отделно от това, независимо от свалените регистрационни номера на автомобила, съдът се съгласява с доводите на ответника, че поддръжката на автомобила в изправност е отговорност на неговия собственик. Същото твърдение излага и вещото лице в съдебно заседание като заявява, че „спирането от движение на автомобила не пречатства възможността за поддръжка на същия“. На следващо място, независимо от констатираните от вещото лице необходими разходи за привеждане на процесното МПС в изправен вид след пет години липса на поддръжка, то съдът обръща внимание, че част от тези дейности по поддръжка са били дължими така или иначе, независимо от правното положение на автомобила – в движение или не, поради което няма как да се вмени като отговорност на ответника negliжирането на автомобила от неговия законен собственик. По отношение на намалената пазарната стойност на автомобила, съдът възприема заключението на вещото лице и изявлението му в съдебно заседание, според което „пазарната стойност на автомобила би се намалила във всички случаи, независимо от престоя му на едно място“. Ето защо, твърдените разходи за амортизация на автомобила, дори и намалени до определената от вещото лице стойност до размера на 1062.42 лв. са недоказани по основание и размер за периода, в който МПС е било принудително спряно от движение.

Независимо от горното, по отношение на исковите претенции за имуществени и неимуществени вреди лисва третият елемент от фактическия състав за ангажиране на отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, поради което за нито една от трите претенции не е налице изпълнение на фактическия състав за ангажиране на отговорността по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. В този смисъл, дори ищцата действително да е претърпяла описаните в исковата молба и в уточнението към нея имуществени вреди от заплащане на паркомясто и амортизация на личното й МПС и неимуществени вреди, представляващи стрес от това, че е била лишена от възможността временно

да управлява личния си автомобил, то административният акт, с който е бил спрян от движение лек автомобил марка „Мазда“, рег. [рег.номер на МПС] не е НП, отменено по съдебен ред, а е заповедта за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП № 7869/08.12.2018 г. /л.27/, с която на осн. чл.172, ал.2, т.3 от ЗДвП на ищцата са отнети описаните в АУАН документи и регистрационни табели на автомобила, която обаче е потвърдена с решение № 5032/29.09.2020 г. по адм. дело № 440/2019 г. по описа на АССГ, Трето отделение, 36 състав, влязло в сила на същата дата /л.38/. Ето защо, исковата молба като неоснователна и недоказана по отношение на всеки един от кумулативно съединените искове следва да бъде оставена без уважение.

При този изход на спора, основателно се явява заявеното от ответника искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Изпълнени са условията на чл.10, ал.2 и ал.4 от ЗОДОВ, поради което и на същото основание, вр. чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, съдът определя юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв. /сто лева/.

Така мотивиран и на основание чл.203 от АПК във вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените кумулативно съединени искове от Д. Г. Р., ЕГН [ЕГН], с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, срещу Столична дирекция на вътрешните работи за присъждане на обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди, настъпили в резултат на АУАН № 429868/08.12.2018 г. и издаденото въз основа на него незаконосъобразно наказателно постановление /НП/ №18-4332-025382/19.12.2018г., отменено с влязло в сила решение, както следва:

- Имуществени вреди в размер на 15 000.00 лв. за наем на паркомясто за периода 18.12.2018 г.-18.12.2023 г.;

- Имуществени вреди в размер на 5 000.00 лв. за увреда и загуба на пазарна стойност на МПС;

- Неимуществени вреди, изразяващи се в стрес, водене на дела, обикаляне на администрации, лишаване от възможността за използване на МПС, нарушаване на ритъма на живот, ограничаване на правота на свободно придвижване, необосновани проверки с дрегер и др.

ОСЪЖДА Д. Г. Р., ЕГН [ЕГН], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 100,00 лв. /сто лева/, представляваща разности за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

